

1.

Dajem sve od sebe da nabacim izgled prefinjenog svet-skog putnika, ali nisam baš sigurna da mi uspeva. Kad se sad osvrnem na celu priču, verovatno sam odmah predala bitku, pošto sam u fri-šopu isprobavala parfeme s malo previše entuzijazma, pa sad odišem mirisom koji toliko štipa za nos da bi čoveka iz kome probudio.

Izdala me je i pamučna bluza u etno stilu, ona za koju sam bila ubeđena da izgleda kao da sam je pokupila na nekom fenomenalno egzotičnom mestu u južnom Pacifiku – dok nisam otkrila da mi štrči etiketa s cenom, otkrivajući da sam za nju zapravo platila 44,99 funti u „Monsunu“.

I možda nisam izgledala tako iskusno kako sam se nadala kad sam prva digla tabor ispred izlaza 65 pretekavši veliku grupu putnika iz Saginog paket aranžmana barem za pola sata.

Sad, kad sam najzad u vazduhu, to mi se i dalje dešava: moj status amatera u dugoprugaškim putovanjima beskrupulozno se razotkriva na svakom koraku.

Trenutno pokušavam da balansiram svim praznim posudama u kojima mi je poslužen ručak tokom leta na poslužavniku apsurdnih dimenzija, kao i šoljicom kafe koja uopšte ne može da se pije, a da se sve to ne prevrne komšiji u krilo i ostavi mu opekotine trećeg stepena na međunožju. Ovo je kao

verzija kerplanka* u stvarnom životu, u kojoj svaki element preti da će se prevaliti na najmanji znak turbulencije.

Za razliku od američkog gospodina koji sedi pored mene (on je mudro ubacio vlažnu maramicu s mirisom limuna u praznu šolju čaja i uredno naslagao kesice od bibera i soli u posudu u kojoj je bio njegov ukusni goveđi paprikaš), ja sam završila s neposlušnom gomilom đubreta od ostataka plastike i folije.

„Mogu li Vam to odneti, gospođo?“, pita stjuardesa cimnuvši celu gomilu pre nego što sam uspela da uhvatim nož da mi ne zazvekeće po stolu.

„Lele, izvin'te!“, zakukam ja ne zvučeci baš kao kosmopolita i član džet-seta, kako se trudim da izgledam. Podižem ga i pokušavam da joj ga pružim, ali je ona već nastavila gurajući kolica niz prolaz poput parnog valjka skoro odraivši kožu s prstiju nekolicini putnika.

Bacam pogled kraj sebe i shvatam da komšija sumnjičavo odmerava moj nož.

„Pa dobro“, sležem ramenima. „Ko zna kad mi može zatrebati plastični nož u kompletu sa pozamašnom grudvom putera?“

Smeška se.

Međutim, osmeh mu nije baš saučesnički, onaj koji prikriva činjenicu da mu je sve to zabavno.

Osmeh je saosećajan, otkriva sažaljenje prema jadnom stvorenju kraj njega koje su zasigurno pustili na vikend iz psihijatrijske ustanove.

Uvaljujem se u sedište, u glavi pevuceći pesmu koja se uvek čula s radija kad sam bila mala dok je mama spaljivala nedeljnu večeru: „Odlazim avionom... la la la... la la la la la la...“

* Kerplank – dečija igra u kojoj se balansira na četiri poslužavnika strukturom od cevi i klikera. (Prim. prev.)

Ma, nema veze. Sigurna sam da ću se setiti reči. Uostalom, bitno je osećanje koje se iza njih krije. Pesma je, pretpostavljam, o tome kako nove početke treba prihvatiti širom raširenih ruku. O ostavljanju prošlosti za sobom. O otkrivanju potpuno novog sveta.

A upravo to ja sada radim.

Međutim, kao što ste dosad mogli i da pretpostavite, ja nikad ranije nisam učinila ovako nešto – da preletim preko pola sveta sama samcijata: „Izi džetom“* do Barselone na vikend proslavu devojačke večeri – da; dve nedelje u Turskoj sa prikolicom u vidu dečka – nema problema; nedelju dana s devojkaama na jugu Francuske – samo kaži kad.

Ali pet i po hiljada kilometara preko Atlantika? *I to verovatno zauvek?*

Ne.

Samo što, evo me sad. Stvarno to radim. Mada bih želela da se sve to odvija malo gospodstvenije.

* *EasyJet* – avio kompanija sa niskim cenama. (Prim. prev.)

2.

Kad sam bila u osnovnoj školi, moja najbolja drugarica se zvala Elizabet. Poreklom je bila s Jamajke, ali je bila skaus* do koske – a naglasak joj je bio toliko jak da je mogao da otpuši WC šolju.

Čak i sa deset godina Elizabet je znala šta želi da radi u životu: da vidi sveta. Želela je da se penje na planine, probija kroz prašume i da vidi što je moguće više različitih mesta i upozna što je moguće više različitih ljudi. Prošle godine sam saznala da je diplomirala na Oksfordu, putovala dve godine i da sad radi za Crveni krst u Stokholmu.

Ovo spominjem samo da bih ilustrovala svoju tezu: kad bi postojala skala po kojoj se meri koliki ste avanturista bili u dvadesetim – barem prema opšteprihvaćenim standardima – Elizabetin život bi bio na jednom, a moj, verovatno, na drugom kraju te skale.

Poslednjih sedam godina, u stvari do prošlog petka, ja sam radila kao vaspitačica u obdaništu u Vultonu, liverpulskom predgrađu koje zamišlja da je otmeno. U stvari, prikazujem se u malo lošijem svetlu: do trenutka kad sam otišla, bila sam uznapredovala do zamenika direktora (najmlađi zamenik kojeg su ikad imali, kako majka obaveštava svakog koga upozna u prve trideset dve sekunde razgovora).

* Skaus – naziv za dijalekt koji se govori u Liverpulu i okolini, kao i za osobu koja govori tim dijalektom. (Prim. prev.)

Ovo postignuće ne odražava toliko beskrupuloznu ambicioznost koliko jednostavnu činjenicu da volim svoj posao. *Zaista* ga volim. Što mi predstavlja nepresušni izvor olakšanja s obzirom na to da sam ovu karijeru započela pošto sam se ispisała s prve godine pravnog fakulteta (o čemu majka obaveštava svakog koga upozna u sledeće trideset dve sekunde razgovora).

Ono što zapravo pokušavam da kažem jeste da je vrtić „Bumbarčići” na tačno šest minuta hoda od kuće u kojoj sam odrasla, na dvadeset jedan minut vožnje od bolnice u kojoj sam rođena i toliko blizu moje nekadašnje srednje škole da, ako stanete na prste i pogledate kroz prozor u potkrovlju vrtića, još možete videti neke grafite koji spominju žvaku koju mi je navodno lupio Kristofer Tims u trećoj srednje. (Ovo je, uzgred, bio nečiji pokušaj da bude ironičan. Sa sedamnaest godina Kristofer Tims je bio poznat po tome što je palio sopstvene prdeže i to tako redovno da su mu bila potrebna vatrogasna kola).

Život kao pod staklenim zvonom, koji sam na neki način uspela da vodim tokom svih svojih dvadeset osam godina na ovom svetu je – potpuno sam svesna toga – pomalo tragičan, ali, u moju odbranu, imala sam dobar izgovor. Ne, dva dobra izgovora: pronašla sam posao koji obožavam i muškarca koga obožavam.

Pa zašto bih onda želela da ih se odreknem?

Meškoljim se u sedištu u još jednom uzaludnom pokušaju da se udobno smestim. Prostor je toliki da ne bi ispunio propise Evropske unije ni za prevoz živine, a kamoli ljudi. Ali nema vajde. Izgubila sam svaki osećaj u oba guza pre dobra dva sata, a izgleda da se neće ni vratiti u neko dogledno vreme.

Uzimam ruksak jer nemam ništa – bilo šta – drugo da radim i vadim ogledalce da proučim odraz u njemu. Iskustvo nije nimalo prijatno.

Ne kažem da bih u normalnim okolnostima predstavljala pretnju Evi Longoriji i nekom od njenih ugovora s „L’Orealom”, ali sam sve doskora bila relativno zadovoljna svojim izgledom. Nasledila sam dobru strukturu kostiju s očeve strane, dobre noge s majčine, pa sam čak – posle mnogo godina jeda – naučila da živim i sa pločicama na stomaku koje, nažalost, nisam nasledila ni od jednog ni od drugog.

Međutim, trenutno najupečatljivija crta na meni nisu tamne oči niti pune usne, zbog kojih sam nekad dobijala komplimente, već koža – koja je toliko bleđa da se čini kao da sam spremna za pečenje. Pre nekoliko nedelja sam otišla na jedno od onih naprskavanja boje za potamnijavanje da vidim da li će me njihov „prirodni, zlatni sjaj”, koji reklamiraju, vratiti u život. Nažalost, završila sam s tako zapanjujuće narandžastom nijansom na kolenima i laktovima da sam ubeđena da je kozmetičarka koja je nanosila boju pre toga duvala lepak.

Da nesreća bude veća, za manje od mesec dana moje telo, koje sam uvlačila u konfekcijski broj 38–40 – ono koje sam tako bezobrazno uzimala zdravo za gotovo da sam čak uspevala da se žalim na njega barem dvaput dnevno – nekako je zamenjeno telom koje je tačno sedam i po kilograma teže (a kilaža samo raste).

Da, dobro ste pročitali: sedam i po kilograma. Ako do sad niste znali da je fiziološki moguće toliko se ugojiti za tako kratko vreme, onda vas uveravam da nisam ni ja. Ali jeste – i jesam. Verovatno zato što sam poslednjih mesec dana provela gutajući toliko hrane za utehu da sam mogla da utešim celu Britaniju.

Šta je izazvalo sve ovo?

Pa šta mislite? Muškarac. Očigledno. *Moj* muškarac. Barem je *nekad* bio moj.

Sad kategorički mogu da kažem da Džejson Redmond – ambiciozni računovođa, šampion u bilijaru, koji je šarmom

podjednako osvajao i roditelje i prijatelje, a da, i ljubav mog života – više ne odgovara tom opisu.

Ma koliko noći provela roneći gorke suze u jastuk. Ma koliko sati provela s Leonom Luis, koja tugaljivo izvija s *iPod*-a. Ma koliko se puta pridružila dobronamernim prijateljima u karaoke barovima i davala sve od sebe da izgledam ubedljivo dok urlam *I will survive**. (Dobro, dakle, „Zaroniću u dubine najdubljeg očaja dok me ponovo ne pozove” nije baš ono što mi je potrebno.)

Zaklapam ogledalce s praskom i opet ga ubacujem u ruksak.

„Trebali Vam I-94W obrazac**, gospođice?“, pita stjuardesa pojavivši mi se kraj ramena.

„Mmm, zašto da ne?“, odgovaram, uzimajući ga od nje nonšalantno kao neko ko svakog drugog vikenda popunjava po jedan takav kad skokne do Buenos Ajresa na partijicu poloa.

Kad ode, ja zurim u redove na obrascu pitajući se da li uopšte treba da mi bude u rukama.

„Imate britanski pasoš?“, pita moj američki sused menjajući položaj jastuka u obliku slova U, stvarčice koju priželjkujem poslednjih šest časova.

„Hmm... da“, odgovaram podozrivo.

„Onda, ako idete u Sjedinjene Države samo na odmor, treba da ga popunite.“ Smeška se.

„Oh, hm... da, znam“, lažem. „Mislim, ovo zbog čega idem je malo više od odmora, ali...“

„Emigrirate?“

„Imam jednogodišnju radnu vizu“, objašnjavam nabijajući obrazac u džep na sedištu ispred mene odmah do noža za puter i dve plastične čaše sa ostacima dijetalnog „pepsija“ na

* Engl.: Preživeću. (Prim. prev.)

** I-94W obrazac – obrazac koji pri ulasku u SAD popunjavaju državljani država kojima nije potrebna viza. (Prim. prev.)

dnu. „Tako da ću biti tamo barem dvanaest meseci. To jest, pod uslovom da me pre toga ne izbace!”

Ponovo se smeši, ali ovaj put to čak nije ni saosećajan osmeh. To je vrsta osmeha koji biste uputili teroristi s eksplozivom u cipelama kako biste smirili situaciju dok pokušavate da otkrijete gde su izlazi u slučaju nužde.

„Dame i gospodo, obraća vam se Vaš kapetan”, objavljuje puni, topli glas koji uliva poverenje kroz pucketanje zvučnika, „uskoro slećemo na *JFK**...”

Uspravljam se u sedištu i udišem duboko.

Novi živote, stižem.

*JFK (John F. Kennedy) – jedan od aerodroma u Njujorku. (Prim. prev.)